

De laatste meters van de kranteneter

Ik bonsde op de voordeur van mijn vriend. Maar er gebeurde niets en uiteindelijk liep ik het tuinpad af en ging mijns weegs. Ik dacht: ik ga naar de bushalte. Daar staan vaak mensen die van kranten houden. Niet om ze te eten, net als ik, maar om ze te lezen. Ik kan ook leren om kranten te lezen. Ik liep verder, de straat uit, het plein over, naar de bushalte. Er stond een man. Die man heeft vast een krant in zijn jaszak, dacht ik en keek lang naar hem.

De man keek terug en zei: 'U ziet er tobberig uit. Is er iets?'

Ik zei dat ik kranten wilde leren lezen.

De man gaf mij er een en zei erbij: 'Als het niet lukt, wil ik het u leren. Het is niet moeilijk. Ik ben er al bedreven in en nu wil ik schrijver worden.'

Toen kwam de bus eraan en moest de man instappen. Nog gauw schudde ik de man de hand. Ik vond het een vriendelijke man en was blij dat ik bij mijn vriend was weggegaan en naar de bushalte was gelopen.